

היכל הוראה

פסקי דינים * תשובות * הוראות

מבי מדרשא "היכל הוראה" • מיסוד שר ההוראה מרן ה"קנה בשם" זי"ע
בראשות בנו נאב"ד היכל הוראה הגאון הגדול רבי משה בראגוסדארפער שליט"א
מגדולי פוסקי דורינו ובעל שו"ת היכל הוראה * יו"ל ע"י איגוד הרבנים תלמידי "היכל הוראה"

גליון מג * פרשת יתרו תשפ"ד

בין כותלי ההיכל

בימים אלו כאשר בעלי מפעלים למוצרי מטבח מתחילים לארוז את הסחורה בבתי אריזה לקראת חג הפסח הבעל"ט, עלה לפני מוריני הרב שליט"א בהיכל הוראה בדבר שחזור ונשנית בשנים האחרונות, על מה שנודע לו מאחד מרבני בתי האסורים שפנה אליו.

היות ובמסגרת תפקידו נודע לו בשנים שעברו שבין יתר התעסוקות שבהם מעסיקים את האסירים נכלל גם אריזת מוצרי מטבח כגון סקוטש ברייט ותבניות אלומיניום וכדומה [היות ושירות בתי הסוהר חייב להעסיק את האסירים כי כידוע הבטלה היא אם כל חטאת, בין יתר התעסוקות שהם מטילים על האסירים הם מעסיקים אותם באריזת מוצרים שנועדו לשימוש במטבח, המפעלים העוסקים בתחום זה מעדיפים למסור את העבודה לשירות בתי הסוהר במקום למסור אותה למפעלי האריזה בהיות שבדרך זו הוצאות האריזה קטנות לאין ערוך ביחס לעלות בבתי האריזה], כמו כן נודע לו שהאסירים שוהים במתחם מיוחד בו הם עושים את מלאכתם, המתחם כמובן סגור וכדי שלא יצטרכו לצאת ולבוא מביאים עבורם את האוכל שכולל דברי מאפה וחטיפים שיש מהם שהם חמץ גמור, והאסירים אוכלים מהם תוך כדי עבודתם באריזת הסחורה, כך שגם אם המוצרים עצמם אין בהם חשש חמץ מכל מקום בשעת האריזה מאד מצוי שיפול פירור או יתור אל תוך האריזה שעליה מתנוססת חותמת כשרות למהדרין מן המהדרין שהסחורה נקיה מחשש חמץ, הפירור שחמק לתוך האריזה עלול ליפול אל תוך המאכלים, ולכן הוא פנה להיכל הוראה שיעוררו את תשומת לבם של נותני הכשרות לפרט זה להציל את ישראל קדושים מחמץ כל שהוא בפסח, וישגיחו למסור את עבודות האריזה רק למפעלי אריזה שבהם אפשר להשיג על כל התהליך.

ועל זה הוסיף מוריני הרב שליט"א שבאם מוסרים את העבודה לבתי אריזה זולים, חוץ מחשש החמץ ישנה חובה על כל המשתמשים בתבניות אלו לבדוק אותם אחד אחד קודם החג שהרי התבניות הללו הן בגדר מקום שמכניסים בו חמץ, שעל זה יש חיוב בדיקה.

פסקי דינים מתוך שאלות ותשובות שעלו על שולחן ההיכל לפני מוריני הרב שליט"א

הנוסע באוטובוס ורוצה לאכול סנדוויץ ואין איתו מים ליטול ידיו
הנוסע באוטובוס, וברצונו לאכול דבר שברכתו "המוציא" אך מאידך אין להם כעת מים ליטול ידיו כי אם אחר זמן רב בלבד, הרי שהלכה למעשה יש לו לאכול ע"י כריכת מפה על ידיהם¹, ופשוט דאינו מחויב לעצור את האוטובוס למקום שיש שם מים ובכך לעכב את כל הנוסעים, וגם לא שייך הדבר במציאות הזו. אמנם באופן שאינו מוצא גם מפה לכרוך בו את ידיו, יכול הוא לסמוך בדיעבד על נייר הניילון שהסנדוויץ מכורך בה רק ישיגה שלא יגע בפת עצמו².

אכל ענבים קודם הסעודה ולא בירך מעין שלוש אם אפשר לפטור הברכה בברהמ"ז

אכל ענבים קודם הסעודה ושכח לברך "מעין שלוש", אינו יכול לסמוך על ברכת המזון שיפטור אף ברכת "מעין שלוש", רק עליו להפסיק בסעודתו ולברך ברכת מעין שלוש על הפירות שאכל קודם שנטל ידיו לסעודה, כיון שאין ברכת המזון פוטרת ברכת מעין שלוש³.

עץ הנוטה לרשות חבירו, מי חייב בכריתתו ולמי שייכים הפירות

כשיש לאחד השכנים אילן נושא פירות סמוך למיצר שבין שניהם, וחלק מהענפים נוטים אל תוך חצירו [שרשי האילן כולן בתוך חצר חבירו בעל האילן], והעלים הנושרים לתוך חצירו גורמים לו להרבה לכלוך, וכן הפירות שנושרין לתוך חצירו, הרי הדין כדהלן:
א. מותר לקצוץ הענפים הנוטים לתוך חצירו שמזיקים לו⁴, ותשלום ההוצאות שיש לניזק בעל החצר מוטל על המזיק בעל האילן⁵.

ב. הפרי הנושר לתוך שדהו מאותן ענפים הרי הם של בעל האילן, כיון שבאילן בתר עיקר האילן אזלינן, דהיינו שהפירות הן של בעל האילן שעומד בחצרו, לדליני ממונות הכל תלוי רק בגוף האילן במקום יציאתו מן הקרקע אם עומד בשדה ראובן אף שכל השרשין וגם הענפים ועליונו של האילן הוא בשל שמעון שייך לראובן⁶.

1. בתשובה (בשו"ת היכל הוראה ח"ד הוראה ס) נימק מוריני הרב שליט"א, שהוא ע"פ המבואר בשו"ע (או"ח סי' קסג סעי' א), אם אין מים מצויים לפניו בריחוק מד' מילין [דהוא ע"ב דקות] יטול ידיו במפה, ע"כ. ועיין במשנ"ב (שם סק"ד) שהביא מהמאמר מרדכי שבמקום 'טול' צ"ל 'ילוט' ר"ל שכורך מפה.

2. שכן כתב הרמ"א (שם) שאם אין מים מצויים יכול לאכול ע"י כף, הגם דהמשנ"ב (שם סק"ו) כתב דהאחרונים נתקשו בזה דמנ"ל לרמ"א דין זה, ושאינו מפה שידו מכוסה משא"כ בזה שידו מגולה חיישין טפי דילמא אתי למיגע ובא"ר יישבו בדוחק ע"ש, וע"כ כתב דאם יש לו מפה יכרוך במפה דוקא, עכת"ד. מ"מ בשעת הדחק כזו שאין להם מפה או ניילון שבהם יכולים להכניס את שני הידיים עד הזרוע, לכן יש להתיר לאכול הפת על ידי אחיזתו במפה.

3. כן הורה מוריני הרב שליט"א (בשו"ת היכל הוראה ח"ד הוראה כ"א) על פי מה שכתב השו"ע הרב (סי' קעז סעי' ו) שאחד ששתה יין לפני הסעודה ולא בירך ברכת מעין שלוש, ולאחר שהתחיל סעודתו נזכר שעדיין לא בירך ברכת מעין שלוש יפסיק סעודתו ויברך ברכת מעין שלוש, והטעם כיון שאין ברכת המזון פוטרת אלא מה שאוכל או שותה באמצע הסעודה.

ואף שבשו"ע (או"ח סי' ערב סעי' ז) כתב, דברכת יין של קידוש פוטרת יין שבתוך הסעודה, ואינו טעון ברכה לאחריו דברכת המזון פוטרתו בין שהוא על הכוס בין שאינו על הכוס, ע"כ. נראה דאינו דומה לנדון דידן. דהתם הקידוש הוא חלק מהסעודה כמו שכתב המשנ"ב (שם ס"ק לו), דמה שברכת המזון פוטרתו הוא כיון דכוס של קידוש הוא ג"כ בכלל דברים הבאים מחמת הסעודה, ע"כ. ומדבריו משמע דכל זה הוא דוקא בכוס של קידוש אבל לא בסתם יין ששתה לפני המזון או באכל פירות קודם הסעודה, שאז פשוט שאין ברכת המזון פוטרתו ומיד כשנזכר שלא בירך צריך לברך. אמנם מדברי המשנ"ב על דברי המחבר בסימן קע"ד (סעיף ד) דאם קבע לשתות לפני המזון, א"צ לברך על יין שבתוך המזון, דיין שלפני המזון פוטרו, וכן יין של קידוש פוטרו יין שבתוך המזון, וכתב שם במשנ"ב (סק"ו) בשם האחרונים, דלאו דוקא קבע דה"ה אפילו אם שתה רק כוס אחד של יין קודם הסעודה, דפוטרו היין שבתוך הסעודה, וכל זה אם דעתו לשתות גם בתוך הסעודה.

ולפי"ז מסתבר דהוא הדין גם בפירות, אם היה בדעתו לאכול ענבים גם בתוך הסעודה שפיר תעלה לו ברכת המזון לפוטרו, כמו שפוטרת היין שלפני המזון, וכדחזינו דאף כששותה כוס אחת של יין לפני המזון דאין כאן קביעות על היין מכל מקום פוטרו את היין שבתוך המזון, והוא הדין בפירות משבעת המינים שיכול לפטור הפירות שאוכל בתוך סעודתו אם היה דעתו לאכול הפירות גם בתוך הסעודה.

4. בתשובה בכתב יד הורה מוריני הרב שליט"א, שכן כתב המחבר (ח"מ סי' קנה ס"כ): מי שהיה אילן חבירו נוטה לתוך שדהו, קוצץ כמלא מרדע ע"ג המחרישה ובחרוב ובשקמה וכו' כל הנוטה עד שיהיה שקול כנגד המצר, ע"כ. ועיין בסמ"ע (שם ס"ק סה) הטעם שבחרוב ובשקמה יכול לקצוץ דכיון שצילתם מרובה. ובית השלחין משקה אותו תמיד, ולאחר ההשקאה צריך לזרחת השמש עליו והצל קשה לו, משה"ה קוצץ כל הענפים. ופשוט דהוא הדין כשיש לו נזק בחצירו מחמת הלכלוך הגרם מן העלים והפירות הנושרים מן האילן הנוטה לתוך חצירו, ושפיר יכול לקצוץ כל הנוטה לתוך רשותו.

5. כמו שנספק בשו"ע (ח"מ סי' קסו ס"א) שבגונא דגירי דיליה חייב המזיק בכל ההוצאות ואעפ"כ אין האבנים שלו וכמו כן כאן דיכול לתבוע ממנו ההוצאות, ואפשר דיכול לתבוע ממנו גם ההוצאות שיש לו על נקיון חצירו מן העלים.

6. הוא כמו שאמרו בגמ' ב"ק (פ"ב א) אמר רבין א"ר יוחנן אחד אילן הסמוך למיצר ואחד אילן הנוטה מביא וקורא. כלומר אע"פ שהשרשים נמצאים בצד חבירו מצווה להביא ביכורים וקורא פרשת ביכורים דהיינו שהפירות הם של בעל האילן. וכן משמע בגמ' (בבא מציעא כא א) וכן תאנה הנוטה לדרך, ומצא תאנים תחתיה - מותרות משום גזל, ופטורות מן המעשר וכו'. מבואר שם פרשת ביכורים דהיינו שהפירות הם של בעל האילן.

מילי דהוראה

אודות מה שנשאל מורינו הרב שליט"א מאחד שנכנס עכשיו לדירה שכורה וראה שבעל הבית צבע את קירות הבית קודם שנכנס לשם השוכר ולא השאיר שם אמה על אמה זכר לחורבן ושואל אם מחובתו לעשות אמה על אמה או שחוב זה מוטל על בעל הדירה ולא על הדר בה. והורה לו שלכתחילה צריך ליטול רשות מבעל הבית ולעשות האמה על אמה כי יש דעות שזהו חובת הדר, אמנם אם בעל הדירה מסרב יכול לסמוך על הדעות שאין זה חובת הדר אלא חובת המשכיר והמשכיר עובר על האיסור ולא השוכר. וטעם ההוראה הדנה איתא בשו"ע או"ח (סי' תקס"א) והלוקח חצר מסויידת ומכויידת (פירוש מצויירת), הרי זו בחזקתה ואין מחייבים אותו לקלוף בכותלים, ע"כ. ועיין במג"א שם ז"ל: דתלינן שנעשה קודם החורבן או שנעשה ביד עכו"ם ולקחה ישראל ממנו אבל אם יודע שנעשה באיסור חייב לקלפו, ע"כ. ואמר מורינו הרב

שליט"א דהמג"א מייירי בלוקח דהיינו קונה דהוא חייב לקלפו אבל השוכר שהבית אינו שלו בהא לא מייירי. ונראה דהשוכר אינו חייב וכן מורה לשון המחבר (שם) משחרב בית המקדש, תקנו חכמים שהיו באותו הדור שאין בונים לעולם בנין מסוייד ומכוייר כבנין המלכים, אלא טח ביתו בטיט וסד בסיד ומשייר מקום אמה על אמה כנגד הפתח בלא סיד, ע"כ. ומבואר דדוקא בביתו הוא דחייב אבל לא בבית של אחרים. ומכל מקום אם השוכר חוזר ומסייד הקירות נראה שצריך להשאיר אמה על אמה דבכה"ג מוטל עליו לסייד על פי חובתו של בעל הדירה ואם בעל הדירה לא עשה כהוגן שלא שייר עכ"פ הוא צריך לשייר, ועיין שם במשנ"ב (סי' ד) דאם נפל אפילו אם ידוע שבפעם הראשון היה ביד עכו"ם מ"מ כשחוזר ובונה מחוייב לשייר השויר, חזינן שבעשה קודם החורבן או שנעשה ביד עכו"ם ולקחה ישראל ממנו אבל אם יודע שנעשה באיסור חייב לקלפו, ע"כ. ואמר מורינו הרב

ג. מוטל על בעל החצר להניח לבעל האילן מדין השבת אבידה, ובידו הברירה או להוציא הפירות אליו או להניחו שיכנס לחצריו וילקוט הפירות, ולכן טוב שיודיע לבעל האילן על הפירות שנשרו בחצריו.

בגמ' דמה שמתרות משום גזל הוא משום יאוש ולולי היאוש הרי הם של בעל האילן.

7. כן משמע מדברי השו"ע (ה"מ סי' רס"ו) המוצא קציעות בדרך, אפילו בצד שדה קציעות, הרי אלו שלו. וכן תאנה שהיא נוטה לדרך ונמצאו תאנים תחתיה, מותרים, שהבעלים מתיאשים מהם, מפני שהתאנה וכיוצא בה עם נפילתה נמאסת. אבל זתים וחרובים וכיוצא בהם, אסורים וכו', ע"כ. הרי לנו דכל היכא דהפירות אינם נמאסים אפילו נפלו ברשות הרבים לא נתיאשו מהם הבעלים וכמו כן בנ"ד הפירות הללו ודאי שכל זמן שהם על האילן לא נתיאשו מהם הבעלים, ואפילו נשרו אם לא נמאסו לא נתיאשו מהם הבעלים ומי שהפירות נמצאים ברשותו חייב להשיבם לבעליהם.

הלכה והוראה בישראל

מכתב תשובה ממורינו הרב שליט"א לביהכנ"ס שנפל בו ספר תורה ר"ל מה יעשו כדי לכפר על בזיון כבוד התורה

ואדרבה אילו היו משאירים אותם או במקומם ביום הגדול הזה שהוא יום שבו כלל ישראל שמחים עם התורה אפשר שזילותא היא, וגם מה שנהגו להביא ספרי התורה מבתי מדרש קטנים שיש בהם הרבה ספרי תורה לבית מדרש מרכזי (ומשאירים שם חלק מן הספרים) נראה דמותר לעשות כן דזהו כבודה של תורה ברוב עם הדרת מלך]. ומה שכתב במהר"ם חגיז לגבי שמחת תורה נראה דכוונתו רק לס"ת שהיו מולכים לבית הנשים מלמעלה למטה שכן היה מנהגם להוליך הספרי תורה לבין הנשים שינשקו אותם ועל מנהג זה קרא תגר שאין לעשות כן משום זילותא, אבל להוליך ספר תורה לבית מדרש מרכזי ודאי זהו כבוד התורה. ובפרט בדבדון דידן איכא זילותא שיהא דאחר שספר התורה היה כל השבוע שלא במקומו, ואחר שחזר למקומו בבית הכנסת לא קראו בו אלא פעם אחת ומיד החזירוהו לביתו של אותו זקן, וזהו זילותא שאין כמותה להוציא ספר תורה ממקומו הקבוע על מנת שיקראו בו שלש פעמים במקום שאינו קבוע, ואילו במקומו הקבוע אין קורין בו אלא פעם אחת. ומנין היה לגבאי בית הכנסת היתר לעשות כן. ונעל"ד שזה הראו להם מן השמים שלא טוב עשו במה שהניחו להוציא הס"ת ממקומו הקבוע באופן כזה שהפכו את מקומו הקבוע למקום שאין קבוע ואת המקום שאינו קבוע למקום קבוע, ועל כן אמרתי להם שמכאן ואילך לא יעשו כן ועדיף שלא ישמע הזקן קריאת התורה מלבנות רח"ל את התורה, ולכן מחוייבים לפרסם הדבר בין אנשי הקהילה ויקבעו זמן לכנס את כל בני הקהילה שיתענו באותו יום. וסימנא מילתא היא, שהיה זה בש"ק שקורין בו פרשת חוקת שכידוע שיום שיש לפרשת חקת הוא תענית צדיקים כמו שכתב המגן אברהם (סימן תקפ"ט): כתב התניא ביום הששי פ' חוקת נהגו יחידים להתענות שבאותו היום נשרפו כ' קרונות מלאים ספרים בצרפת ולא קבעו אותו בימי החדש מפני שמתוך שאלת חלום נודע להם שיום הפרשה גורם גזירת התורה זאת חקת התורה מתרגמינן דא גזירת אורייתא, עכ"ד. והש"ת ישמע שוועתם ויקבל תפילתם ובזכות ההתחזקות בשמירת כבוד התורה יוסיפו תורה ויוסיפו חיים.

רשמית את אשר חנני הש"ת משה בראנדסדארפער

להתענות לתשובה על עוונותיהם". ומה ששאלו ודרשו אודות מה אירע להם כך רח"ל, אחר החקירה והדרישה נתברר לי שאתו ספר תורה שנפל היה מנהגם להשאילו למשפחה אחת שיש להם אב זקן שאין בכוחו לבא לבית הכנסת והם עושים מנין בביתו ונוטלים הס"ת מבית הכנסת לאחר שסיימו הקריאה של שחרית בביהמ"ד והיה נשאר בביתם כל השבוע לקריאת התורה של שני וחמישי, ולקראת השבת היו מחזירים אותו למקומו הקבוע כדי שיהיה להם עוד ספר תורה לקרות בו, וזהו זילותא דספרי תורה. דאין הכי נמי שמתור לטלטלו לצורך קריאה אם קורין שם שלש פעמים [דהיינו מנחה של שבת ושני וחמישי] כמו שנהגו העולם להחזיר טלטול ס"ת אם קורין בו שלש פעמים כמובא בערוך השולחן (א"ח"ה סימן קלה סיפ"ג) שהמנהג לדקדק שיקראו בה ג' פעמים דזה מקרי קביעות ואין בזיון במה שטלטלו מביהכ"נ אבל בפחות מג' פעמים טלטלו לצורך עורא ויש בזיון אף אם הביאזה מקודם, עכ"ד.

ופשוט הוא דאפילו לפי דבריו שלעשות כן לכתחילה באופן קבוע אין הדבר הגון, [ומה שיש היום גמחים מיוחדים לספרי תורה לבית האבל, אפשר דבכה"ג כיון שלמטרה זו נרכש הס"ת נמצא שאין לס"ת מקום קבוע ולכן אין זה חשוב זילותא כל כך, ועדיין יש לעיין] ופוק חזי כמה החמירו בטלטול ספר תורה, עיין בספר משנת חכמים להגאון מהר"ם חגיז (סימן ר"א), אשר בקול רעש גדול משמיע תוכחתו ע"ד טלטול הס"ת לבית האבל בר מינן, ומביא דברי הזוה"ק (ח"ג דף ע"א) דר' אלעזר אמר האי דאמריתו גלותא דס"ת אפילו מבי כנישתא לבי כנישתא אחרא אסור, וכ"ש לבי רחוב וכו', א"ר יהודה בני בבל מסתפו ולא קא עבדי אפילו מבי כנישתא לבי כנישתא. וחזולו כזה הנעשה גם בשמחת תורה להוליך הס"ת אל בית הנשים מלמעלה למעלה ומלמעלה למטה, כאילו הוא דבר המטלטל מיד ליד, עיין שם הטיב דברי קדשו. הרי לנו דמהר"ם חגיז מקפיד גם בשמחת תורה.

[ומה שנהגו היום להביא ספרי תורה אל בית כנסת מרכזי לרגל שמחת תורה מאנשים פרטיים שיש להם ספר תורה בביתם שבדרך כלל אין שם מנין, או מהיכלי ישיבות ובתי מדרשות קטנים שאין מתפללים שם בשמחת תורה, נראה לי דאין לאסור דבר זה ואדרבה זהו כבודם של ספרי התורה לשמוח בהם בשמחתה של אותה ברוב עם הדרת מלך,

בבי מדרשא היכל הוראה ירושת"ו יום א' א תמוז תשע"ד לפ"ק אודות השמועה לא טובה רח"ל ששמעתי מגבאי בית הכנסת ע"ד ספר תורה שנפל מן הארון הקודש ביום ש"ק שעבר שבת פ"ר חוקת שהיה יום אדר"ח, שאחרי שהוציאו הספר הראשון מן הארון הקודש נפל הספר השני על הרצפה כיון שלא עמד על מקומו כראוי, ועתה שואלים מה יעשו ומה תקנתם כדי לפייס התורה על עלבונה וכן שואלים על מה הגיע אליהם ככה שבדאי לא לחינם אירע כן בבית מדרשם, אמנם אין הם רוצים בפרסומי מילתא מחמת הבושה ואמרו שאולי די במנין אנשים מצומצם שיתענו באופן שאפילו מנהיג הקהילה ונכבדיה לא ידעו מזה. הוריתי להם דפשוט לענ"ד שכל אנשי הקהילה ואפילו אותם שלא היו נוכחים בשעת מעשה וכן אלו שהיו נוכחים בשעה שאירע הדבר רח"ל אפילו אינם מאנשי הקהילה צריכין להתענות ומי שאינו יכול להתענות יפדה את תעניתו.

והנה באמת דבר זה אין לו מקור בש"ס כמו שכתב בשו"ת דברי חיים (י"ד ח"א סימן נט) ז"ל: והנה בעיקר הדבר שנהגין אנו בני אשכנז להתענות בנפל ספר תורה או תפילין אין לו שום רמז בש"ס וכו', אמנם נראה לי לומר דהטעם הוא דמבואר בתענית (טז ע"א) שאמר על מה שמוציאין התיבה לרחוב לומר כלי צנוע היה לנו ונתבזה בעוונותינו, הרי שעוונות גורמין לבזיון התורה, ואם ח"ו נקרה סיבה אולם התורה ודאי מחמת חטא אנשי אותה העיר, והיינו אותם שהיה להם הכלי צנוע ונתבזה, ולכן כל בני בית הכנסת והחברות של אותה בית הכנסת ראוים להתענות לתשובה על עוונותיהם שגרמו הכלי צנוע הקדושה שנתבזה מחמת עוונותיהם. ולכן נראה לי לגזור תענית על אותן אנשי בית הכנסת בה"ב ומי שאינו בריא בכוחו יוכל לפדות התענית לפי נדבת לבבו ולפי ערכו ויעשו איהו מצוה מהממון אשר לצורך מצוה זו מוכרין ספר תורה (עיין מגילה כז ע"א) כגון להשיא יתום או להספקת לומדי תורה ובודאי תשובתם יעלה לרצון ועוונות יתפכו לזכות וימתקו הדינים ויהיה חיים ושלום לכולם, עכ"ד.

ועל סמך דברים אלו הוריתי שיתענו כל אנשי הקהילה וגם כל אלו שהיו בשעה שנפל הס"ת שכל אלו ראוים הם לעשות תשובה שכן משמע מלשונו הקדוש שכתב "ולכן כל בני בית הכנסת והחברות של אותה בית הכנסת ראוים

הפקה: "אגודתו" 053-33105646

זמני קבלת קהל במרכז "היכל הוראה" ביושלים ח' זוננפלד 3 טל' 02-5322775

מוצאי שבת מוצאי שבת יו"ט משעה קודם השקיעה עד רבע שעה קודם השקיעה	שבת יו"ט וערב שבת יו"ט משעה קודם השקיעה עד רבע שעה קודם השקיעה	ערש"ק וערב ערש"ק לפנה"צ 11:00 עד 1:00	א-ה מהשעה 10:00 לפנה"צ עד 9:00 בערב רצוף
--	--	---	--

ע"פ תקנת רבינו מן ה"קנה בשם" ז"ע שאלות דחופות או שאינה סובלת ידחוי, בכל עת זמן בימים ובלילות.

בית בנו הרומ"ץ
הרה"ג שמועון עוזר בראנדסדארפער שליט"א כמה דקות מההיכל רחוב רבינו גרשום 5 [כניסה א' קומה 2] י-ם פל' 0527155774

בית מורינו הגאב"ד שליט"א
מעל בנין היכל הוראה טל' 053-3111159 פל' 02-5370033

לקבלת הגליון במייל 5322775@GMAIL.COM

איגוד הרבנים
תלמידי היכל הוראה
בארה"ק העונים לשואלים דבר ה' זו הלכה

יחשלים	יחפה
בית שמש	קרית ספר
ביתר	כתמיאל
בני ברק	טבריה
טל סטון	צפת
אשדוד	אור הגנוז
תעננה	נוף הגליל